

ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ΟΙ ΔΥΟ ΔΙΑΒΑΤΕΣ

Ο ξνας. — Καλημέρα διαβάτη.
Ο άλλος. — Διαβάτη, καλημέρα.
Ο ξνας. — Με τί χαρά πού τραγουδάς στή στρόφιτα.

Ο άλλος. — Με τί χαρά πού τραγουδάς στώ δρόμο.

Ο ξνας. — Τραγουδῶ γιατὶ φεύγω.
Ο άλλος. — Εγώ, γιατὶ γνωστό πίσω.

Ο ξνας. — Είναι τόσο ευχαριστούσος νά φεύγῃ κανείς!

Ο άλλος. — Γιά πού με τὸ καλό;
Ο ξνας. — Τραβῶ γιά τή ξώνη

Ο άλλος. — Είναι τόσο ευχαριστούσος δι γνωσμός;

Ο ξνας. — Πόθεν έχεσται;

Ο άλλος. — Από τή Ζωή.

Ο ξνας. — Είμαι είκοσι χρόνων. Πάω νά ίδω γυναικες στά παράθυρα, και νά τους πώ τραγουδία πού θά τ' άκουσουν χαμογελώντας.

Ο άλλος. — Είμαι πενήντα χρόνων. Είδα γυναικες στά παράθυρα και τους είπα τραγουδία πού τάκουσαν χαμογελώντας.

Ο ξνας. — Είμαι είκοσι χρόνων. Ο Άποκτήσω φίλους πού μαζί μ' ανθράκων δ' άγωνισθω γιά τό "Ονειρο", γιά τήν "Ομορφιά", γιά την "Άνθισταρη" πιό ευτυχισμένη.

Ο άλλος. — Είμαι πενήντα χρόνων. Μαζί με φίλους, άγωνιστηρά το "Ονειρο", γιά τήν "Ομορφιά", γιά μιά "Άνθισταρη" πιό ευτυχισμένην.

Ο ξνας. — Είμαι είκοσι χρόνων. Οι φτωχοί θά μ' ευχαριστούν γιά τήν έλευσην που θά τους κάνω.

Ο άλλος. — Είμαι πενήντα χρόνων. Μ' ευχαριστησαν οι φτωχοί γιά τήν έλευσην που τους έβαμα.

Ο ξνας. — Είμαι είκοσι χρόνων. "Αν πρέπει νά κακοπαθήσω γιά ν' άξιωσθω ν' άποκτησω τής χαρές θά κακοπαθήσω με θάρρος, και θά της άπογήσω.

Ο άλλος. — Είμαι πενήντα χρόνων. "Αφοῦ έπρεπε νά κακοπαθήσω γιά ν' άξιωσθω ν' άποκτησω τής χαρά, κακοπαθήσω με θάρρος, και την άπογηση.

Ο ξνας. — Έχει ήγεια, διαβάτη τής ένθυμήσεως!
Ο άλλος. — Έχει ήγεια, διαβάτη τής έκλιδους!

Ο ξνας. — Πλέσ μ' άρεστου πον τραγουδᾶς πίσω.

Ο άλλος. — Τραγουδῶ γιά νά τραγουδᾶς φεύγοντας. Τράβα, πήγανε στή Ζωή. Και δταν, και σύ, θά είσαι εκείνες που γιρίζει πίσω μήν σε κείνους πον φεύγουν πως οι γυναικες στά παράθυρα έχουν άλλοι τό νοῦ τους άκούγοντας τά τραγουδία σου, πώς τό "Ονειρο" μένει πως η "Ομορφιά" δεν είναι τοιντινόπλοι τῶν περιβολιών τής γῆς, πώς η "Άνθισταρη" μας μισεῖ γιά την άγάπη που τής δείχνουμε, πως οι φίλοι μας έγκαταλείπουν στούς πάροδους κινδύνους τῶν καλών άγωνων μή τούς ειπῆς καθύλων πάροδους διαγκάνει πώς θά κριθεί πού τούς φάνηκε σπλαχνικό, ούτε πώς και οπαύσουμε γιατής τής χαρά χωρίς ποτέ νά τήν άποκτούμε! Βλέπεις πώς γελά, βλέπεις πώς τραγουδάει και συν τό ίδιο. 'Ο γνωσμός δὲν πρέπει καθόλου ν' άποθαρρύνῃ τήν άναγκην! και σημειώνει πώς πάροδοι, μήτραι, μητρούς σε φαρμακεύει!

Ο ξνας. — Κατάρδα, κατανόητη, παταγηνή, μαύρη μοτρά.

Νάν' οι νεκροί μας δ' παροτοι, νάν' η ξώνη μας στήριξα.

Α. Βαλανούτης

Χριστούγεννα, Πρωτογέννα, τοῦ χρόνου πρώτη ήμέρα.
πού καρτερούν οι νηστικοί τῶν μάγων τῶν ἀστέρων.

Γ. Σουρῆς

"Ακού δυό λόγια πού θά πῶ σωστή και μετρημένα :
ἄν θές πολλοί νά σ' άγαπούν, μήν άγαπας κανένα.

Ι. Πολέμης

"Υπομονή. — Τι γιατρούκι! θαρρεῖς πώς σε γιατρέψει
κι' ένδη τὸν πόνο σου περνῷ, η ζωφά σε φαρμακεύει!

Γ. Δροσίνης

Κατάρδα' άκατανόητη, παταγηνή, μαύρη μοτρά.
Νάν' οι νεκροί μας δ' παροτοι, νάν' η ξώνη μας στήριξα.

Α. Βαλανούτης

ΑΝΕΜΩΝΕΣ

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΣ ΓΙΑΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Ο ξρως είνε πάθος, τό δποιον έπιχειρεῖ μεγάλα πράγματα.

Μοντανιέ

Ο ξρως είνε κάτι τι μάγωστον, τό δποιον δέν ξένδρω ούτε άπτο πού έρχεται, ούτε πος τε λειώνει.

Ντε Σκούντερι

Ο ξρως είνε δό πόθος τού νά γαπάπιται και νεις μετριος. *Νιε Μπερνίς*

Ο ξρως είνε τό θύρα σμα της φύσεως, τό δποιον ή φαντασία έπεν-

Μπαρόν

Ο ξρως είνε τό ισχυρότερον πάθον, διότι προσβάλλει συγχρόνων τήν κεφαλήν, τήν καρδιάν και τό σῶμα. *Βολταΐρος*

Μπροφλέρ

Ο ξρως είνε ή γλυκυτέρου όλων τῶν άρμονιών. *Βαλζάκ*

Ο ξρως είνε τό εύγενετερον πάθον τής άνθρωπην παρδίας: διά νά ενδη την ευτυχίαν, έχει άνγκρην νά την έμπτενηση είς τό ίδιον μέρον εις τό δποιον την αισθάνεται.

Στένταλ

Ο ξρως είνε εύθυνη διά τον κόδουν απότον και διά την αισονίτητα. *Μαρσέν*

Αλρ. Κάρρο

Άγαπη είνε τό πάντα ξρως είνε ο Θεός. *Γοζλάν*

Έρως είτε ή ιεροτέρα τάσις τού αιθεριώτερου μέρους τής ίπαρχες: διά νά μάρτυρας τό άγνωστον. *Σάνδη*

Ο ξρως οίος ίπαρχει είν τη κοινωνία σήμερον, δέν είνε ειληή ή άνταλαγή δύο ίδιοτροπιών και ή έπαρφη δύο επιδεμίδων.

Σαμφρόδο

Ο ξρως είνε ή ένασχόλησης τού άρεργου, διασκέδασης τού πολεμιστού και ο σποτέλες τού μονάρχου. *Μ. Ναπολέων*

Αγάπη είνε νά μή σπετεται κανείς αν θά τον άγαπησουν.

Σεκυνό

Ο ξρως δέν είνε πάθος μόνον έξεγειρει και συνενόνει διά τά αλλα. *Κα Φλαχώ*

Ο ξρως είνε τό πετρωμένον τῶν γυναικῶν.

Ζακόπε

Ο ξρως είνε θαυμασμός, διόποιος δέν κουράζεται ποτέ. *Βαλζάκ*

Ο ξρως είνε θησαυρός αναμνήσεων.

Βαλζάκ

Ο ξρως είνε τύραννος, διστις δέν φειδεται ούδενός. *Κοροήλιος*

Έρως είνε... ένα πρᾶγμα, τό δποιον δέν οικούαζει μή κανένα αλλο.

Μισελέ

Ο ΑΝΕΡΑΣΤΟΣ

ΣΚΗΝΕΣ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

Ο ΑΚΑΜΑΤΗΣ

Στό Λονδίνον. "Ενας κύριος πηγαίνει περίπατο. "Ενας ανθρώπος τῶν άκολουθει. "Υστερα, άφοι πέρασαν διλήνες στιγμές, πλησίας.

— Δόστε μου ένα σελλίνι.

Ο κύριος δέν άπαντα και έξακολουθεῖ τό δρόμο του.

— Δόστε μου ένα σελλίνι.

Ο κύριος κάνει πώς δέν άκονει.

— Δέν θέλετε νά μου δώστε ένα σελλίνι;

Πάντα καμία άπαντης.

— "Αν δέν μου δόστε ένα σελλίνι, θά κάμω κάτι τι πού δέν τώκαμα ποτέ στή ξώη μου.

Ο κύριος σταματᾷ, δίνει τό σελλίνι και ρωτᾷ :

— "Αν δέν σου τώδινα, τί θάκανες ;

— Θά δούλευα !

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΟΝ

Είκονων έξωφύλλων έξαρχωμος, μοναδική και γιά κοριντάρισμα άκομη, είκονών νεες και καλλιτεχνικότατες που θά ξετρελλάνουν, όλη συναρπαστική. Διηγήματα έπερφυσικά, παρθίδεσα! Ποιήματα διάφορα, περίεργα που θά κάμων έντεντωπιση, σάντυρες έκαρδοστικές, γελοιογραφίες και σκίτσα έπιτυχη, στήλη μιδας γιά τάς κυρίας, στήλη καλυτεριών, μία περιγραφή τῶν έδρων στον ή 'Αθηναίαν άνεκτηρήθη πρωτεύοντα, μέ άγνωστες και λίαν ένδιαφερούσας λεπτομερείας, ή στήλη... πού θά σας μελαγχολήση και άλλα και άλλα έκτακτα, πρωτοφανή και ώραια που δέν σας τά λέμε...